

KIS NAP

PICZI JÁTSZÓGÁRSÁK (Lásd a 159. l.)

A GÖRBE TORONY.

— Elbeszéli Klári néni. —

(Folytatás.)

EZ MÁR mégis boszantó! gondolám. Hát hiába fáradtam ide? De hiszen, rajtam ki nem fog . . . fölkapaszodom az ablakpárkányra, onnan épen elérem a nyilást a deszkában . . . és így mégis kinézhetek.

Ugy is tettem. Fölkapaszkodtam az ablakra s lábujjhegyre ágaskodva, fejem épen a nyiláshoz ért. A nyilás kicsiny volt ugyan, de néhány makacs kísérlet után végre mégis sikerült fejemet kidugni rajta és így kibámulni az alatt elterülő vidékre. Nagyszerű látvány tárult föl előttem! A nap épen lenyugvó félben volt s aranyos világítással árasztá el a vidéket; mélyen alattam feküdtek a falu jól ismert házai, szüleim szép laka, kertünk, távolabb a mezők, erdők s ekkor igazán szerettem volna madár lenni, hogy végig röpkedhessek e gyönyörű tájon.

Sokáig bámultam így ki a szép vidékre s elmerülve mindenféle bolondos álmodozásokba észre sem vettem, hogy a nap már leszállott. Egyszerre azonban megkondult a templom tornyából az estharang s ez eszembe juttatá, hogy otthon már talán várnak és ha idejekorán nem érkezem a vacsorához, mit fognak gondolni? Főleg a nagymama! . . . A nagymama, ki megtiltotta, hogy a toronyba menjek. . . Gyorsan visszarántottam fejemet a lyukból — — azaz csak akartam, mert fejem keményen odaütődött ugyan a desz-

kához, de nem fért vissza a lyukon. Megkísértem másodszor, harmadszor, negyedszer — — hasztalan! Iszonyu rémületesemre nem tudtam fejemet a nyilásból, melyen át kinéztem, visszahuzni! Még néhány kétségbeesetet kísérletet tettem, de hiába. Végre mozdulatlanul álltam ott azon szörnyű tudattal, hogy fogva vagyok, nem távozhatom.

Gondolkoztam, mi lehet oka, hogy fejemet nem tudom a lyukból kiszabadítani. Kitaláltam az okát, de segíteni nem tudtam. Ugyanis a hajam, mely vastag fonatokban függött alá hátul, miattal a szűk nyíláson jobbra-balra forgattam a fejemet, nagy csomóba gyűrődött, úgy hogy a különben is szűk nyíláson, melyen már kifelé is csak nehezen fért a fejem, vissza többé nem ment sehogy sem. Kezeim pedig bent voltak, nem emelhettem föl fejemhez, nem segíthettem magamon, — fogva voltam menthetetlenül!

Midőn szörnyű helyzetemről teljesen meggyőződtem, halálos rettegés fogott el s a kétségbeesés perczről perczre majd jobban erőt vett rajtam. Mert nem csak kellemetlen volt a mozdulatlan állás oly merev helyzetben, hanem mindinkább beláttam veszélyességét is. Egyetlen deszka, egy talán korhadt deszka választott el a széditő mélységtől; ha e deszkát erősen rángatom, talán szétmegy s akkor én egyensúlyt veszelve lebukom a szemeim előtt tátongó örvénybe! Hidedg veríték lepte el arcomat s amint egyik óra múlt a másik után, rettegésem mindinkább növekedett. Eszembe jutott, mit mondott a nagymama a toronyról,

hogy már is görbén áll, dülőfélben van, | lomnak adott helyet. Keserűen bűnhöd-
egy erős szélroham feldöntheti . . . Mily | tem ballépésemért! Mi lesz most belö-

könnyen tá-
madhat ily for-
ró nyári nap
után vihar . . .
s akkor az ösz-
szeomló to-
rony magával
temet engemet
is! Iszonyodva
hunytam be
szememet s
egy perczre
eszméletem is
majd elha-
gyott. De csak-
hamar ismét
annál keserve-
sebben éreztem
helyzetemet.

„Oh, kedves
nagy-mama!“
sohajtám fáj-
dalmasan s
bántott a lelki-
ismeret, hogy
nem hallgattam
a jó nagy-mama
intő szavára,
midőn meg-
tiltá, hogy a
toronyba men-
jek. A rövid
élvezet, melyet
engedetlenségem
utján sze-
reztem, most
ezerféle borza-

SZENT KARÁCSONY. (Lásd a 158. l.)

lem? E gon-
dalat gyötört
szüntelen. Itt
kell meghal-
nom, ha senki
sem jő segít-
ségemre . . .
de nem, e
szörnyű sors
nem várhat re-
ám. Az öreg
harangzó feljő
az órát felhuz-
ni, akkor ki-
szabadulok.
Igen . . . de
mindig csak
reggel szokott
feljönni s most
még alig este
ledett be . . .
itt kell tölte-
nem az egész
éjt! Ezt tul nem
élem . . . lehe-
tetlen az egész
éjt ily szörnyű
helyzetben ki-
állanom.

É mégis hi-
ába törtem fe-
jemet, nem ta-
láltam semmi
módot a me-
nekülésre. Kia-
báltam, de ily
késő este senki

sem járt az ódon kastély körül, nem halott meg senki. Tehát az egész éjt itt kell töltenem egymagamban, a görbe torony ablakában megfogva! A falubeliek közül senki sem merte volna megtenni s most én, a gyöngye, félénk gyer-

mek itt vgyok! Eszembe jutottak mindazon borzalmas mesék, melyeket e kastélyról s a toronyról hallottam, hogy itt minden éjjel kísértetek járnak körül stb. Jól tudtam, hogy ez mind üres mese s máskor nem is hittem, hanem

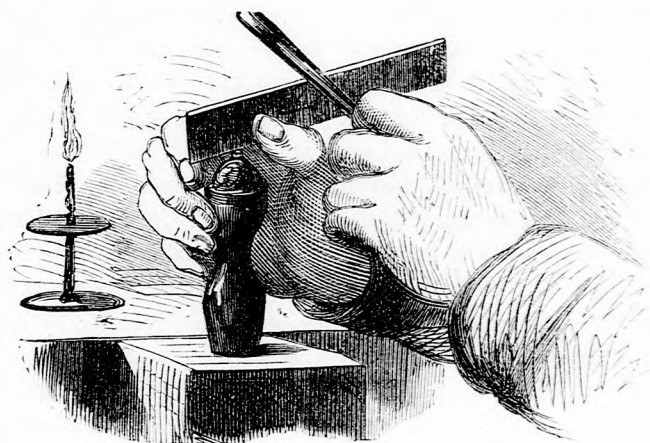

GYÉMÁNT-SÍMITÁS. (Lásd a 155. l.)

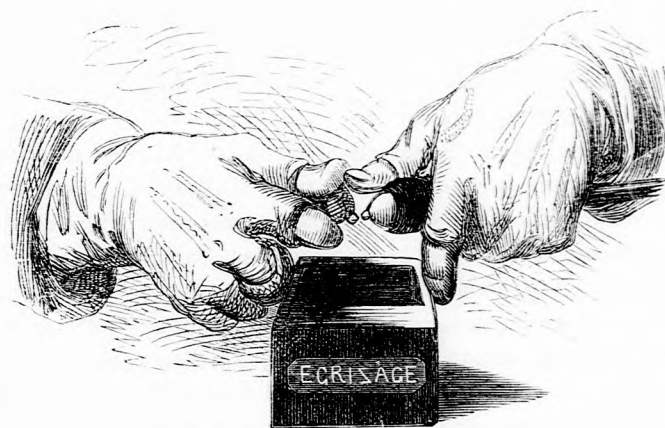
nevettem az együgyű falusi gyermekeken, kik e meséket szent igaznak hitték. De most nagy rettegetésben cserben hagyott még eszem is és borzadva gondoltam arra, hogy hátha mégis igaz, amit mesélnek, ha éjjélkor csakugyan **körüljár** a kísértő szellem s itt rám

talál! .. Lélekzetem elakadt e gondolatnál s míg elébb segélyért kiáltottam, most sohajtani sem mertem többé, nehogy a kísértet meghallja. Képzeltetek, mennyire odavoltam, mikor már ilyen bolondos gondolatokat forgattam

(Folytatása a 150. lapon.)

GYÉMÁNT-HASÍTÁS. (Lásd a 155. l.)

GYÉMÁNT-KARCZÓLÁS. (Lásd a 155. l.)

mind-
e kas-
hogy
körül
d üres
hanem

gondo-
kiáltoz-
n többé,
épzelve-
kor már
orgattam

(Folytatás a 148. laphoz.)

fejemben. Csak sirdogáltam csöndesen s könyeim sűrűn peregtek végig arcomon. Le sem törölhettem, mert kezem belől volt s arcomhoz nem érhetett.

Lassanként annyira erőt vett rajtam a fáradtság és rémület, hogy jóformán már gondolkozni sem tudtam. Mindinkább beesteledett s már csak homályosan láttam a közelebb fekvő házakat, míg a távolabb eltűnt a sötétben, az égboltozaton pedig a csillagok ezrei ragyogtak.

Kábultságomból a toronyóra ütése ébresztett föl; félig öntudatlanul olvastam, hányat üt . . . egy . . . kettő . . . egészen kilenczig ütött. Hat óra volt, midőn feljöttem, tehát már három órát töltöttem e szörnyű helyzetben. És az éj még csak most kezdődik s nincs semmi remény, hogy e borzasztó fogásból kimenekedjem!

Kiszenvedéseim közepette eszembe jutott a jó nagymama, és eszembe jutott mindaz, amit egyszer-másszor beszélt, hogy minden bajban és szerencsétlenségben bizzunk istenben, mert ahol legnagyobb a szükség, ott legközelebb a Mindenható. E gondolat megvigasztalt, lelke-met áhitat lepte meg és könnyelt szemekkel tekintettem föl a csillagos égre, mintha onnan vártam volna segítséget.

Forró vágyat éreztem, hogy imádsággal vigasztaljam magamat. De mindazon imák közül, melyeket otthon vagy az iskolában tanultam, most egy sem tetszett jónak, míg egyszerre önkénytelenül hangosan elkezdém a „Mia-

tyánk“-ot. Ez helyén van mindig és mindenütt, ez az egész emberiség imádsága, ifjaké, öregeké egyaránt. „Mia-tyánk, ki vagy a mennyekben!“ sóhajtam s mereven tekintve a fénylő csillagok felé, akaratlanul is mindinkább hangosan mondtam el imámat. Ismét reméltem, — azt hittem, hogy talán valami csoda is történik, mert a jó Isten nem engedhet itt vesznem. Mikor azt mondtam: „és bocsásd meg vétkeinket,“ hangom elakadt s könyeim még sűrűbben hullottak; de aztán ismét visszatért erőm s Istenben bízva sohajtam: „szabadíts meg a gonosztól. Amen!“

„Amen!“ hangzék ekkor mögöttem.

„Nagymama! kedves jó nagymama!“ kiáltám ujjongva.

„Gyermek! gyermek! Mit tettél!“ hangzék ismét a nagymama szava, mert ő volt csakugyan, a jó nagymama, az én mentő angyalom. Ott állt mögöttem a toronyban s bár még nem láthatám, egyszerre eltűnt minden félelmem és aggodalmam.

Mint később megtudtam, az este-lizés alkalmával, mivel meg nem jelentem; kerestek mindenfelé a házban, kertben, a szomszédságban, de természetesen nem találtak; a nagymama mondta, hogy talán a toronyba mentem; de ezen csak nevettek. Mikor azonban hasztalan kutattak össze minden zugot, a nagymama szó nélkül fölke-rekedett a torony felé; de már-már vissza akart fordulni, mert a toronyhoz érve, maga sem tudta hinni, hogy én olyan sötétben mernék időzni; hiszen ő maga is, ámbár épen nem volt fé-

lénk természetü, összeborzadt, mikor az elhagyott ódon toronyhoz ért, melyben csak baglyok és denevérek tanyáznak. Épen visszamenni készült, mikor a néma éji csendben a magasból egy ismert hangot hallott, — az én hangomat, ki ekkor mondám fenszóval: „Mia-tyánk!” Szegény jó nagymama egy pillanatig ijedten állott meg, azt hitte, hogy csak fölizgatorott képzelődése zugja ama hangokat; de aztán nekibátorodott s megindult a lépcsőn fölfelé; csak nehezen tudván megvilágítani a komor sötét helyet kis kézi lámpásával, melyet magával hozott. És így, mialatt én ott fönt áhitattal könyörögtem Istenhez, megmentőm épen utban volt s mikor befejeztem imámat, a jó nagymama rámondta az „Ament.”

Minden kérdezősködés nélkül rögtön felismerte siralmas helyzetemet s szörnyűködve szólt:

„Gyermekek! Mi jutott eszedbe? E korhadt deszkába kapaszkodni! Csak Isten oltalmazott, hogy e deszkák szét nem hulltak s le nem buktál a mélységbe, menthetetlen halálba!”

Azután, éreztem, fölkapaszkodott hozzám az ablakpárkányra s ekkor ismét kísérletet tettem, hogy fejemet a lyukból kiszabadítsam; alig vártam már, hogy megpillanthassam a jó nagymamát.

„De kedves nagymama,” mondám bölcs okoskodással, „megkísértettem én már mindenképen, de nem megy. Asztalost kell hozatni, hogy ezt a lyukat tágabbra faragja, másképp ki nem fér rajta a fejem.”

„Maradj nyugodtan, ha mondom, mert különben . . .”

Nem láthattam ugyan, de bizonyosan tudtam, hogy ezt a „mert különben“-t fenyegető kézmozdulat kíséretében mondta, — bár csak láthatam volna! Oly szívesen odatartottam volna arczomat egy kis büntetésre! Pírongató szavai valóságos mennyei zeneként hangzottak az előbbi kísérteties csönd után. De a jó nagymama nem vesztegetett sok szót, csakhamar elhallgatott s mert észrevettem, hogy most már hozzáfogni készül fejem kiszabadításához, én is csöndesen maradtam s vártam mit tesz a nagymama.

Tudott bizony segíteni minden asztalos nélkül is a derék, ügyes öreg aszszony. Érzem, mint fogja karjaival hajamat, mint szorítja félre a vastag hajfonatot, mely miatt fejemet mozdítani nem tudtam. Lassanként egészen lesimitotta hajamat s úgy érzem, mintha most már egészen kényelmesen kiszabadíthatnám fejemet. Megmozdultam tehát, de a nagymama hevesen rám kiáltott:

„Meg ne mozdulj, ha szereted a füleidet!”

Füleimet bizony szerettem, nem szívesen vesztettem volna el. Szépen veszteg maradtam tehát ismét. A nagymama aztán két oldalról arczon fogott hátulról, leszorította füleimet, hogy a deszka szélei ne sérthessék s lassan, vigyázva húzta fejemet hátra. Bizony nehezen ment még most is; egy pillanatig oly szorosba került fejem, mintha vas abröncsöt vertek volna reá. Szemem káp-

rázott s éles fájdalmat éreztem; de a nagymama most már nem ügyelt jajgatásomra, hanem még egyet rántott fejemen — — s ekkor hirtelen elsötétült szemem előtt minden, — elájultam.

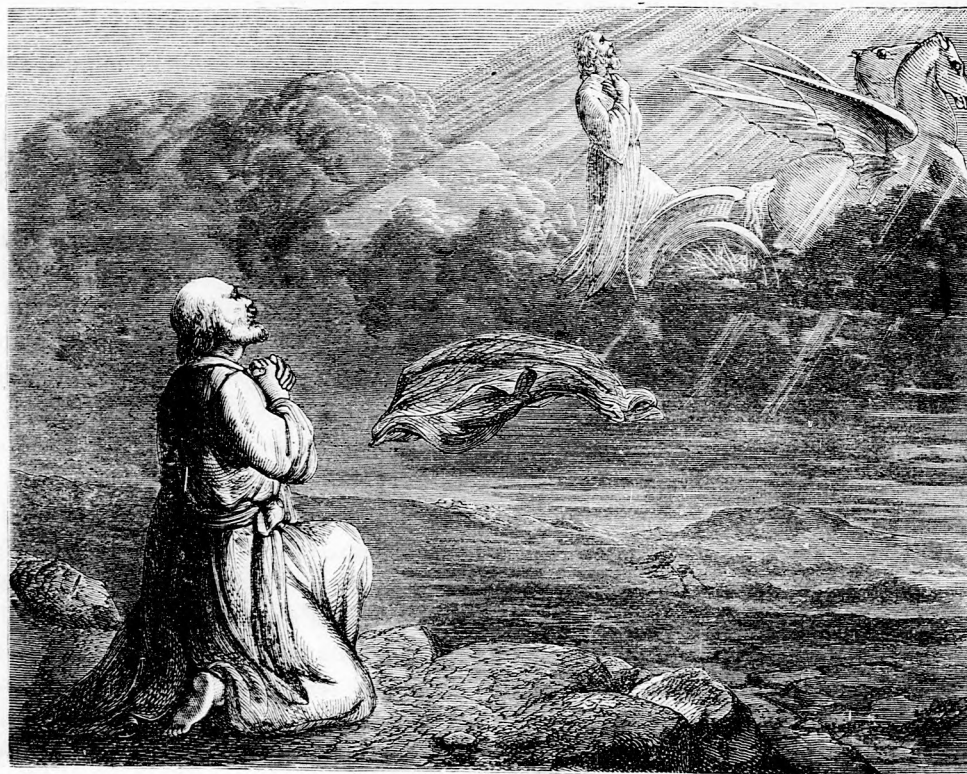
Néhány percz mulva visszanyertem eszméletemet s világosságot láttam,

— a lámpás világát. Fejemhez kaptam, — szabad volt, az a szörnyű deszka nem szoritotta többé. Bent voltam a toronyban, mellettem állt a jó nagymama.

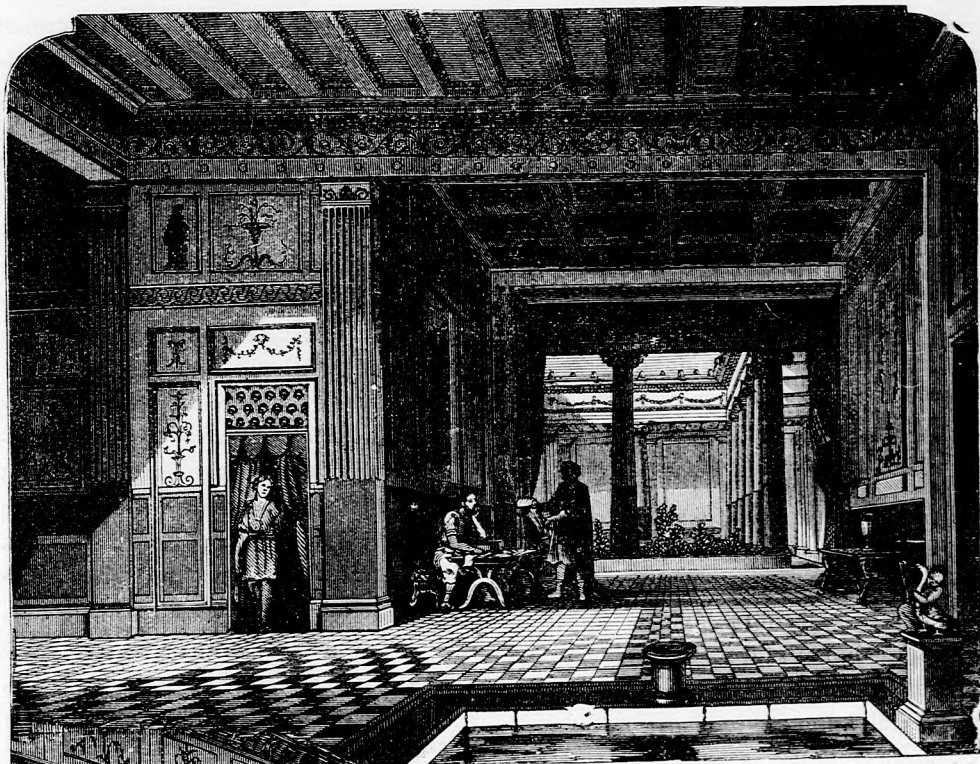
„Nagymama! Kedves jó nagymama!“ kiáltám zokogva s jó ideig szólani sem tudtam, csak némán átölelve tartám jó nagymamámat.

(Vége következik)

FÖLADVÁNY A SZENT IRÁSBÓL.

MIT JELENT E KÉP?

AZ ŐS-RÓMAI CZIRKUS.

(Képekkel a 156. és 157. lapokon)

E OLYAN czirkust képzeljétek ám, kis olvasóim, a melyet talán valahol falun vagy kis városban láttatok s melyben kisebb-nagyobb fiúk és leányok lóháton ugrálnak és pojáczkák komédiáznak. Hajdanában, nagyon régen, egészen másféle volt a circus a rómaiaknál, kik ebben találták legfőbb multságukat. Hanem annak már majd nem kétezer esztendeje!

A római nép akkor a leghatalmasabb volt minden nemzetek között, meghódította nemcsak a szomszéd országokat, hanem még az afrikai, ázsiai népeket is és a meghódított országokból

roppant kincseket hordott haza. És mikor már minden hatalmasb szomszédját legyőzte, akkor a római nép otthon nagy fényűzésbe merült és különböző multságai közt a czirkus látogatása volt a legkedvesebb. A czirkus nem afféle fabódé volt, minőket mi most építünk, hanem óriási köépület, melyben 20—25,000 ember fért el. Oly szilárdul építették az ilyen szinkört, hogy sok helyen még mai nap is, tehát kétezer esztendő multával, fennállanak, ámbár természetesen megrongálva az időjárás viszontagságaitól.

Eleinte e czirkusokban igen szép és nemes látványosságok folytak: lóversenyek, kocsiversenyek, melyek után a győztest koszorúval jutalmazták. De csakhamar megunta a nép az ilyen egyszerű multságot s lassanként oly dolgokon gyönyörködött a czirkusban, melyektől mi most borzadva fordulnánk el. Először jöttek a gladiatorok, azaz viadorok, kik a nézők szeme előtt birkóztak, még pedig nemcsak színleg, mint nálunk most teszik a színészek, kik előadás után szépen vacsorálni mennek, habár a szinpadon meghaltak; hanem a római czirkusban küzdő viadorok élethalálra birkóztak s a győztes megölte ellenfelét, — és a nép ujjongott, tapsolt, nagyon jól mulatott e véres látványon.

De oly durvák voltak akkor az emberek, hogy végre már az sem volt nekik elég, ha mulattatásukra a szegény viadorok egymást agyon fojtogatták; még ennél is borzasztóbb multságot

találtak. A legvérengzőbb vadállatokat, oroszlányokat, tigriseket, párduczokat összehordták Ázsia és Afrika vadonából s minden czirkusban külön helyiség volt e fenevadak számára, hol gondosan ápolták őket (Lásd a képet a 157. lapon.) És azután e vadállatokkal kellett a czirkusban viaskodniok az erre elítélt szerencsétlen embereknek. Ez különösen akkor kapott lábra, midőn a keresztény vallás terjedni kezdett Rómában. A pogány rómaiak kegyetlenül üldözték Jézus tanainak híveit; a keresztények csak titokban, föld alatti barlangokban gyűltek össze, hogy az igaz Istent imádják; de a pogányok mindenütt meglesték s elfogták őket és kegyetlen kínzások közt végezték ki. Egyiket olajban főzték meg, másikat keresztre feszítették, igen sokat pedig arra ítélték, hogy a czirkusban vadállatokkal viaskodjanak. Ekkor az oroszlánt, tigrist vagy párduczot több napig éhezettették, hogy annál vadabb és dühösebb legyen; aztán kiállították az elítélt keresztényt a czirkus közepére és ráuszították a fenevadat, mely persze halálra marcangolta a szegény áldozatot. Megtörtént, hogy egy-egy izmosabb férfi erősen védte magát s ekkor a nézők dühösen ordítottak, ami még inkább felbőszítette a fenevadat; ha pedig az oroszlán vagy párducz ügyes szökéssel leterítette ellenfelét, az egész közönség tapsolt neki.

Voltak azonban a czirkusban néha szelidebb multságok is: szavaltak verseket és a költőt, kinek versei tetszetek, babér-koszorúval díszítették föl. Volt egy császár is, Nero, ki annyira

vágyott a nép tapsaira, hogy maga irt verseket és megfélemlítve császári méltóságáról, kiállott a czirkus közepére és ott szavalta. Hanem bizony a versek nagyon rozsak voltak és a hatalmas császárnak csak hízogatói tapsoltak, ami aztán szörnyen bosszantotta őt és oly irigységet támasztott benne a szegény, de tehetséges költők ellen, hogy ezeket kegyetlenül üldözte.

Igy mulattak hajdan a czirkusban. Ugy-e bizony, nem kívánkozunk utána s inkább mulatunk a mi pojáczaink bukfeneczein és egyéb ártatlan tréfáin.

GYÉMÁNT-KÖSZÖRÜLÉS.

(Képekkel a 148. és 149. lapokon.)

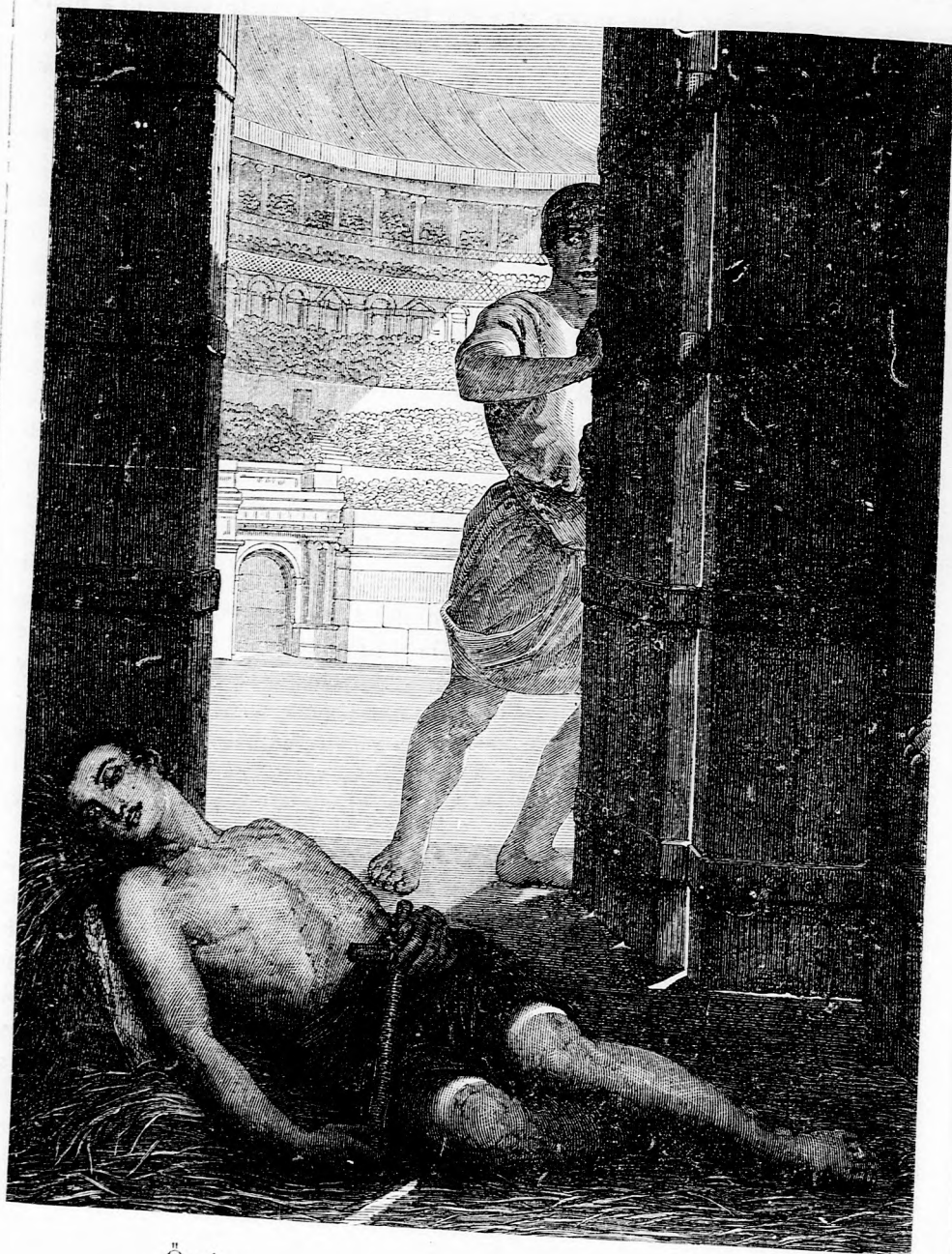
BIZONYOSAN hallottatok már, kis olvasóim, a gyémántról, a drágakövek e legdrágábbikáról s talán egyik-másik már látott is gyémántot, látta ezt a tündöklő, csillogó követ közületek, mely ha borsó nagyságu, már ezreket ér, az olyan nagyságu pedig, mint galambtojás, millió forintért is csak ritkán kapható.

A gyémánt-követ Braziliában találhatni, de eredeti állapotban korántsem oly szép, oly tündöklő ám, amilyennek mi látjuk; elébb még ki kell csiszolni, köszörülni. E köszörülés pedig a legnehezebb munkák közé tartozik, mert a gyémánt minden ismert testek közt a legkeményebb, másrészt pedig a legdrágább s a munkás egyetlen rozsz fogással sok ezer forintnyi kárt okozhat. Van azonban a gyémántnak

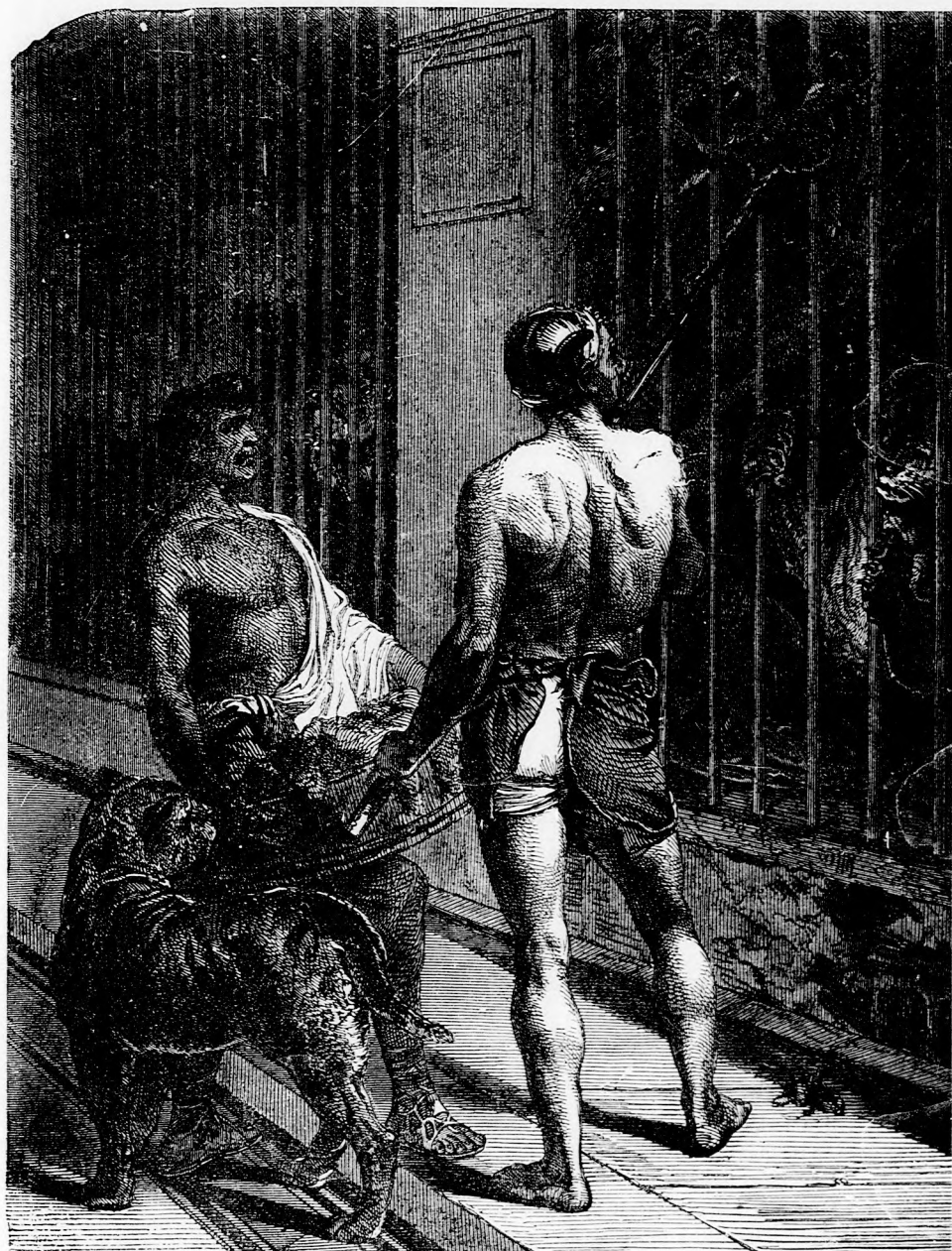
egy tulajdonsága, mely könnyíti a munkát, s ez az, hogy könnyen hasad, és így szétszedhető. A földolgozás alatt a köveknek tele veszendőbe megy s így képzelhető, mily rendkívüli figyelmet kell a munkára fordítani.

Hogy a gyémántot meg lehessen hasítani, előbb meg kell karczolni. A gyémántot szurok-féle anyagba szoritják be félig s midőn ez rászáradt, a munkás egy másik gyémántdarabbal addig karczolja a kijelölt helyen, míg egy kis csatornát karczolt ki. Ekkor tojás-tartó-forma készülékbe helyezi és éles késhez hasonló szerszámmal óvatosan addig-addig üti, míg a gyémánt végig hasad. Ekként a hibás részeket, a beléptapadt közönséges kavicsot mind eltávolítják s csak az egészen tiszta kő marad. De még ekkor sincs ám készen, mert most következik a köszörülés. A gyémántot ismét szurokba teszik s csak a simitandó részt hagyják szabadon; ezt aztán egy másik gyémántdarabbal addig dörzsölik, míg a kívánt alakot megnyeri.

Legutóljára következik a simítás. Erre egy kis gépet használnak, melynek főrésze egy vizirányosan fekvő és minden perczen 2500-szor megforduló öntött vas lap. A gyémántot ismét tartóba helyezik s aztán a sebes forgásban levő vas kerék széléhez szoritják. A simítást azonban nem a vas eszközzel, hanem gyémántpor, melyet mandolatejjel megáztatva a simitandó gyémántra rákennek.

ŐSRÓMAI CZIRKUS : A VIADOR HALÁLA. (Lásd a 153 l.)

VADÁLLATOK KETRECZE AZ ŐSRÓMAI CZIRKUSBAN. (Lásd a 153 l.)

SZENT KARÁCSONY.

(Képpel a 147. l.)

AZ ÉGBEN lent
 A földön lent
 Az üdvtől tündökölő szent
 Karácsony-ünnep megjelent.
 Mi leng,
 Mi zeng,
 Mi fény dereng
 A mennyeken s a szívbe bent?
 A ki egy világot
 Vérével megváltott:
 Rózsaszín szárnyával repked
 Közöttünk a Jézus-gyermek.
 Itt van újra,
 Hallelúja!
 E szent éjjel
 Szállong széjjel
 Kedveskedik mézzel, téjjel
 Sípall, dobbal,

Kis kalappal,
 Aranyos dióval,
 Képes könyvvel,
 Száz örömmel
 És ezernyi jóval,
 Az ő kicsiny, az ő kedves
 Pajtásáinak
 És azután tova repdes
 A gyermek-alak;
 Fény-fellegből sűrű hóba,
 Palotából a kunyhóba.
 Tele van a garabója,
 Melyből áldást hint reánk,
 Mindenikre egyaránt.
 A karácsonyfa kigyúla,
 Oszoljék szívünknek bűja,
 A kis Jézus itt van újra,
 Hallelúja, hallelúja!

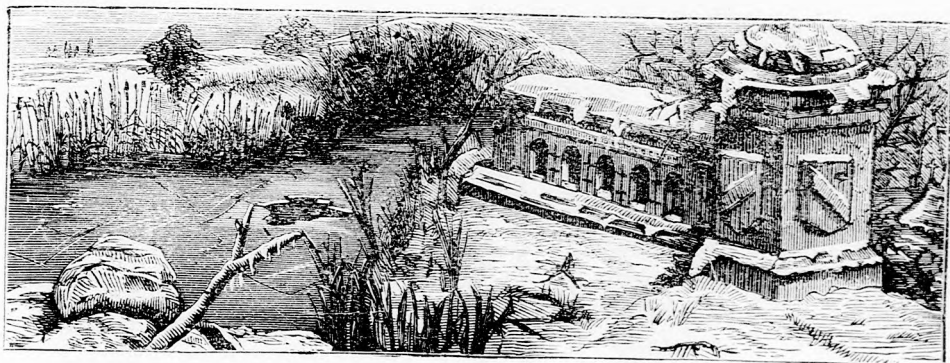
PICZI JÁTSZÓTÁRSÁK.

(Képpel a czimlapon.)

FEHÉRKE
 Egérke
 Gyűszűbe beférne,
 Alig van akkorka
 Mint egy kis czukorka,
 Rózsaszín szája
 Morzsikát keresgél
 S a farkinczája
 Az se henyél.
 Ugy izeg, ugy rezeg,
 Mint egy kis czérnaszál
 Vagy mint ezüst fonál
 A melyet megczibál
 Az esti szél.

Fehérke
 Egérke
 Házamba térj be
 Mert ha nem térsz be
 Fehér egérke
 A macska betemet
 Begyébe tégedet.
 Mert bizony hamiska
 Az a fehér cicza
 Szőröstül bőrostül
 Megesz ám téged
 És akkor véged.
 A cicza szörnyű vad —
 Farkinczástul bekap.

T É L.

ŐVEN esik már a hó,
Jéggé dermedt már a tó.
Minden, minden fagyos lett,
Mind hirdeti a telet.

Csak a házban, és itt ben
A szerető szívekben,
Soh'sem érzünk zord telet,
Hanem édes meleget.

VISSZAUTASÍTOTT KÉRELEM.

(Képpel a 160. lapon.)

JÓ NAPOT kívánok
Papagály asszonyság.
Hát hogy van ilyenkor
Igen tisztelt nagysád ?

Reggeliz, mint látom,
Falatozik épen ;
Hivjon minket is meg,
Nagysád, kérem szépen.

Igy könyörg a pincsi
Összetéve lábát ;
De nem hajt reája
Papagály asszonyság.

„Amit hullathatok“
(Nagykevélyen mondja)
„Az legfőlebb csakis
Egy kicsinyke morzsa.

Lopjátok a napot
Hasztalan futkosvá ;
Mért nem igyekezték
Ti is magas polczra ?

Bájós énekemet
Jutalmazza gazdám ;
Ti meg az ugatást,
Értitek ; csak azt ám.

Az én tudományom
Nem is tréfa dolog —
Mert én ember-nyelven
Beszélni is tudok.

Éneklek, szavalok,
Ti meg csak ugattok —
Haszontalan, hitvány,
Kőficz ebek vagytok.“

VISSZAUTASITOTT KÉRELEM. Lásd a 159. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.